

Andeo

Sjedio sam u fotelji u kasnu večer razmišljajući kako odavno nisam napravio niti jedno dobro djelo. Pomogao nekome bez ikakvih interesa. Bezuvjetna ljubav. Čista empatija i to. Ali to nitko ne radi, a kažu da su svi ljudi stvoreni na božju sliku i priliku. Što reći onda o takvom Bogu? Odlučio sam izići i pomoći nekome.

Sjeo sam u svoj bijeli isprljani auto koji je odgovarao boji moje duge sjede brade. Jebiga, zapustio sam se. Nisam dugo izlazio, ali nisam htio brinuti o tome. Valjalo je nekome pomoći. Nisam morao dugo čekati. Nasred ulice ležala je žena. Kad sam joj se približio, vidio sam da se radi o bradatoj prosjakinji iz kvarta. Zvao sam hitnu. Brzo su došli i objasnili mi da je kronerica. Neizravno su mi rekli kako bi bilo bolje da sam je pustio umrijeti. „Ona će to ponoviti. Možda već večeras“, rekli su.

Nastavio sam voziti gradom i uskoro sam ugledao dvije časne sestre kako se same muče s ogromnim crnim smetlarskim vrećama prepunim odjeće, obuće i tko zna čega. „Ej, sestro! Treba pomoć?“, upitao sam sa smiješkom i proturenom glavom kroz otvoreni prozor. Pale su na koljena, počele se klanjati i zahvaljivati mi do neba. Reakcija mi se učinila pomalo neprimjerenom. Pomogao sam im odnijeti vreće u crkvu koja je doslovno bila pet metara od mjesta gdje sam ih susreo. Nova crkva, vrlo raskošna. S liftom i velikim *flat screenom* na mjestu propovjedaonice. Okrenuo sam se prema jednoj od sestara i upitao zašto se muče s prikupljanjem stvari potrebitima. Neka ih jednostavno kupe, rekao sam. „Oprosti mi, Bože“, prekrižila se, poklonila preda mnom još jednom i otišla. Kao da je nešto skrivila.

Nastavio sam kružiti automobilom. Zapazio sam dvije cure kako pijano bauljaju po ulici. Spoznao sam svoju priliku. Spustio sam prozor i izbacio bradu. „Hej, cure! Treba li vam prijevoz?“ upitao sam entuzijastično. Pogledale su me zgroženo i skrenule u prvu ulicu koja im se ukazala.

Slegnuo sam ramenima i nastavio voziti. Po cesti je šetao lokalni luđak Zdravko. Zvali smo ga tako jer je uvijek bio uljudan, uvijek je odzdravljao kad bi ga se pozdravilo. Ne mislim da je zbog toga lud. Čovjek je imao stvarne mentalne probleme. Jedino što se iz njega ikad moglo izvući bilo je to uvijeno „Zdravooo!“ Kao da mačka zavija. Pretpostavio sam da nije u ludnici zato što nije predstavljao nikakvu opasnost nikome. Nisam ga htio preplašiti trubom pa sam spustio prozor i viknuo „Zdravooo!“. Zdravko se okrenuo, došetao do auta, iščupao mi brisače

i nastavio u drugom smjeru. Ostao sam u šoku. Dobro da mi nije počeo bubnjati po glavi s tim brisačima!

Odjednom se naoblačilo i počela je kiša. Nisam mogao voziti bez brisača. Stao sam na autobusnoj stanici pored crkve i čekao da se pljusak smiri. Iz mraka se nazirala prilika. Ubrzo sam ustanovio da je to ona kvartovska bradata baba. Krenula je prema autu. Sagnuo sam se kako me ne bi vidjela. Već sam joj jednom pomogao, a pored toga i užasno smrdi. Bilo je kasno. Lupala je dlanovima po krovu i vikala nešto u vezi njenih hulahopki. Prep'o sam se. Legla mi je na haubu. Pa gdje da se sad odvezem s njom na autu? Vjerojatno je tako i zadnji put završila na trotoaru. Upalio sam motor i počeo turirati u namjeri da je uplašim. Iza sebe sam ubrzo vidio plave rotirke. Policija me zatekla s upaljenim motorom i bradatom babom na haubi. Kažu, primili su dojavu da neki bradonja vozi okolo, kritizira crkvu, gura klinke u auto i gazi stare babe.

U postaji sam morao objasniti policajcima kako me obuzela iznenadna želja za dobrim djelima. „Stari misli da je Bog“, rekao je narednik, a ostali su prasnuli u smijeh. Zamolio sam ih još da, ako slučajno vide Zdravka, da ga zamole da mi vrati brisače. Oni su se na to još više počeli smijati i pokazali mi vrata.

Nakon te noći bradatu babu su poslali na odvikavanje. Policija je tako naložila. Skinula se s cuge i obrijala. Radi kao blagajnica u supermarketu. Pozdravlja me svako jutro i daje mi besplatno voće. Brine se o mom zdravlju i ima čiste hulahopke. Časne sestre su dobile pomoć. O njima je izašao opsežni članak u novinama. Proslavile su se kad su me drukale. Spasile su babu od manijaka. Crkva nije više mogla zanemarivati njihove potrebe kada je stvar postala javna. Kvartom sada šeta dvadesetak časnih sestri. Brinu se da mlade cure ne hodaju u kasnim noćnim satima bez pratnje. Svi se zbog njih ponašaju puno uljudnije. Ljudi manje psuju i međusobno se pozdravljaju na ulici. Kao što smo nekad pozdravljali Zdravka.

Na moje čudo, jedna od one dvije kojima sam prije pomogao, zaustavila me na ulici i rekla kako je zamijetila da nemam brisače na automobilu i da su nedavno dobili donaciju. Dva brisača. Raspitale su se kod automehaničara. Kažu da su malo oštećeni, ali se još mogu namontirati pa bi mi ih one rado poklonile jer dolazi sezona kiše. Kaže mi i da su im brisači stigli iz kuće nekog nesretnika koji se vodi kao nestao. Ljubazan čovjek. Uvijek je sve rado pozdravljao. Ne zna što je s njim. Neki se boje da je mrtav. Ako je tako, on nas sad gleda s neba. On je naš anđeo čuvar. Nisam ništa odgovorio toj proklesoj drukerici! Demonstrativno

sam odmahnuo rukom i krenuo sam je zaobići. Bacila se na koljena pred mene i rekla; „Ali, Bože, on bi htio da ih uzmete“.

Odgovorio sam: „Žao mi je sestro! Ne činim više dobra djela.“

Vladimir Papić, Pula